

13. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela
 dunn. Hon höll i hon höll i. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 14. Till frusna stunden hon mår och rådd
 Med förtret sig: En tillvarett, en biskop
 bidd. Den vill viderlåt i. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 15. Den ros, som värt sig fager opp
 Stod i stund. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 16. Och regner stundade, sen bords
 barm. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 17. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 18. "In i stund," det han, "gidsmer
 i stund. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 19. Stundade han i stund. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 20. Stundade han i stund. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 21. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 22. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.

14. Men we er, I arma, olyckliga mör. I
 famnen af Hafsfrun er kåraste dör; När ottan
 är kommen och hanen gal, Då vaknen I opp
 till tårar och qval.

15. Den Hafsfrun bortröfvar den sagrafte
 ros: Han ror och han ror, men ej hinner sin
 kos; Hon hvålsver omkull sin brudgummes båt,
 Som firar sitt bröllop med rop och med gråt.

16. Hos bruden han somnar i blåhvitans
 sång, Och Strömkarlen slår på sin festliga
 strång; Det vågiga sparlakan sänker sig matt.
 Och brudfacklan lyser i mörkan natt.

17. Hon lyser ännu både höst och vår,
 Hwarewiga qväll, hwarewiga år, Så blekt
 uti dimman på swartan sjö, Och slämtar på
 ångliga strandens snö.

1. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 2. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 3. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 4. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 5. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 6. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 7. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 8. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 9. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 10. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 11. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 12. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 13. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 14. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 15. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 16. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 17. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 18. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 19. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 20. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 21. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.
 22. Och viderlåt i timade föbrens stund. Hon
 färdig föll. Men väntande mot sin stela dunn. Hon höll i hon höll i.

GS 865

Tre

Nya Wisor.

Den Första:
 Heddas wålnad.
 Det som herregålls hwita gaswel ic.

Den Andra:
 Skön Anna.
 Det werpte en ros så fager opp ic.

Den Tredje:
 Stjernarpa-Fiskare.
 Det lyser ett blöf både höst och vår, ic.

Stockholm,
 hos J. P. Lundström, 1849.

1. Der som herrgådens hvita gäsfvel
 Genom parken tittar fram,
 Beswer — liksom förr — patronen
 I beständigt stoj och glam.
 2. Men wid qvarnen nerpå näser
 — Nu den tom och öde står —
 Bodde mjölnarns lilla Hedda,
 Gust en ros i sol och vär.
 3. Åh, patronen bröt den rosen,
 Stal allt lif ur hennes bröst;
 Och hon qvarlåt, falskt bedragen,
 Ellan lif i blåsig höst.
 4. Blodets rodnad öfver kinden
 Ur hwar äder då förrann,
 Och i ögats skugga blickar
 Jemt en feberlaga brann.
 5. Se, hur strömmens vreda bölja
 Hvalfwer fram sin mörka flod
 Under bryggans höga hvalf-tag —
 Det var der som Hedda stod.
 6. Det var der hon stod en Söndag
 I förtviflans bön till Gud,
 När den falske for till forkan
 Med sin granna herrskapsbrud.

Den Förfä: Heddas wålnad.

1. Der som herrgådens hvita gäsfvel
Genom parken tittar fram,
Beswer — liksom förr — patronen
I beständigt stoj och glam.
2. Men wid qvarnen nerpå näser
— Nu den tom och öde står —
Bodde mjölnarns lilla Hedda,
Gust en ros i sol och vär.
3. Åh, patronen bröt den rosen,
Stal allt lif ur hennes bröst;
Och hon qvarlåt, falskt bedragen,
Ellan lif i blåsig höst.
4. Blodets rodnad öfver kinden
Ur hwar äder då förrann,
Och i ögats skugga blickar
Jemt en feberlaga brann.
5. Se, hur strömmens vreda bölja
Hvalfwer fram sin mörka flod
Under bryggans höga hvalf-tag —
Det var der som Hedda stod.
6. Det var der hon stod en Söndag
I förtviflans bön till Gud,
När den falske for till forkan
Med sin granna herrskapsbrud.

1. Der som herrgådens hvita gäsfvel
Genom parken tittar fram,
Beswer — liksom förr — patronen
I beständigt stoj och glam.
 2. Men wid qvarnen nerpå näser
— Nu den tom och öde står —
Bodde mjölnarns lilla Hedda,
Gust en ros i sol och vär.
 3. Åh, patronen bröt den rosen,
Stal allt lif ur hennes bröst;
Och hon qvarlåt, falskt bedragen,
Ellan lif i blåsig höst.
 4. Blodets rodnad öfver kinden
Ur hwar äder då förrann,
Och i ögats skugga blickar
Jemt en feberlaga brann.
 5. Se, hur strömmens vreda bölja
Hvalfwer fram sin mörka flod
Under bryggans höga hvalf-tag —
Det var der som Hedda stod.
 6. Det var der hon stod en Söndag
I förtviflans bön till Gud,
När den falske for till forkan
Med sin granna herrskapsbrud.

1. Der som herrgådens hvita gäsfvel
Genom parken tittar fram,
Beswer — liksom förr — patronen
I beständigt stoj och glam.
 2. Men wid qvarnen nerpå näser
— Nu den tom och öde står —
Bodde mjölnarns lilla Hedda,
Gust en ros i sol och vär.
 3. Åh, patronen bröt den rosen,
Stal allt lif ur hennes bröst;
Och hon qvarlåt, falskt bedragen,
Ellan lif i blåsig höst.
 4. Blodets rodnad öfver kinden
Ur hwar äder då förrann,
Och i ögats skugga blickar
Jemt en feberlaga brann.
 5. Se, hur strömmens vreda bölja
Hvalfwer fram sin mörka flod
Under bryggans höga hvalf-tag —
Det var der som Hedda stod.
 6. Det var der hon stod en Söndag
I förtviflans bön till Gud,
När den falske for till forkan
Med sin granna herrskapsbrud.

Idnliga snaran han dref, Och fångade ålen på silfverref.

7. Och blef uti Borgen på glänsande far Af Swenner framburen den fräsliga mat, Och fremmande gäster wid herrskapets bord De tala om Fiskarn berömliga ord.

8. Skön Fröken hwar natt genom fönstret såg Från högan loft på villande väg, På underbart sinne och tankar rik, Och såg på den ensliga sacklan i wif.

9. Så kommer en Jungfru med rosande kind, Och åker på böljan i nattlig wind, Hon åker i blänkande silfverförg: Skön Fröken hon anar en morgondagsförg.

10. De mörkgröna hingstar frusta nu swårt, Och skaka de guldsmidde remtygen hårdt; Af löddriga mahnar blir sidböljan hwit, Och dånar och hvalfwer båd hit och dit.

11. Den listiga Hafsfrun tynlar sitt spann, Så smat war hon snörd som en lilja, och grann. I skimrande gördel som azursten, Och aplarna lyfte som elfenben.

12. Kring skönbildad hals, kring den snöhvita hand, Klart blänkta de rader af skönaste band Med dyrbara perlor båd röda och blå, Och rika guldringar på fingrarna små.

13. Och Fiskaren war både modig och warm, Han hade ej sofwt på jungfruarm: Hwarenda ste tärna i Slottet som fanns, Hon drömde om Fiskarn, om krona och krans.